

Του Ἀρχιμ. Βαρλαὰμ Μετεωρίτου

«Μετέστης πρὸς τὴν Ζωήν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς Ζω-ῆς». «Τί εἶναι αὐτὸ τὸ μυστήριο τὸ μέγα, ποὺ συντελεῖται γύρω ἀπὸ τὸ...

πρόσωπό Σου, ἱερὴ Μητέρα καὶ Παρθένε; «Εὐλογημένη Σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου». Ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι θὰ σὲ μακαρίζουν, γιατὶ μονάχα Σὺ εἶσαι ἄξια γιὰ μακαρισμό!
Καὶ νὰ ποὺ ὅλες οἱ γενιὲς Σὲ μακαρίζουν. Ἐσένα εἶδαν οἱ θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, δηλαδὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ σὲ μακάρισαν οἱ βασίλισσες, δηλαδὴ οἱ ψυχὲς τῶν δικαίων, καὶ θὰ σὲ ὑμνοῦν αἰώ νια. Γιατὶ Σὺ εἶσαι ὁ θρόνος ὁ βασιλικός, στὸν ὁποῖον παραστέκονται Ἄγγελοι κοιτάζοντας τὸν Βασιλέα καὶ Δημιουργὸ νὰ κάθεται ἐπάνω του».
Εἶναι γεγονός, ὅτι ἀκόμη καὶ τοὺς μεγάλους Πατέρες καὶ Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας κατελάμβανε φόβος καὶ δέος, ἀπορία καὶ ἀμηχανία, «θάμβος καὶ ἔκστασις», προκειμένου νὰ προσεγγίσουν τὸ Πανύμνητον ὄνομα τῆς Θεομήτορος, ὅπως τὸ βλέπουμε στοὺς ἐγκωμιαστικοὺς καὶ ἑορταστικοὺς λόγους τους. Ἐπίσης βλέπουμε τὴ μεγάλη τους ἀγάπη πρὸς τὴν Ἀειπάρθενο Θεοτόκο, μέσα ἀπὸ τὰ ἱερὰ ἐγκώ μια ποὺ συνέθεσαν πρὸς τὸ πρόσωπό Της, προκειμένου νὰ τὴν ἐξυμνήσουν, ὅσον ἐφικτὸ ἦταν αὐτό. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀγάπη τῶν ἁγίων ἐγκωμιαστῶν τῆς Θεομήτορος, εἶναι μιὰ ἀγάπη βιουμένη καὶ ἐκδηλουμένη ὡς θεολογικὴ ἀρετή, ὡς καρπὸς τοῦ

Ἁγίου Πνεύματος καὶ ὄχι ἁπλῶς ὡς ἀνθρώ πινο συναίσθημα.
Ἡ σημερινὴ ἡμέρα, γιὰ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, εἶναι πανηγύρι πανηγύρεων, γιατὶ γιορτάζει αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία. «Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἡ Μητέρα τοῦ Θεανθρώ που καί, συνεπῶς, ἡ Μητέρα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδὴ εἶναι ἡ Μητέρα τοῦ Θεανθρώ που. Καὶ τὸ σῶμα τοῦ Θεανθρώ που εἶναι ἡ Ἐκκλησία». Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, στὸ πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ταυτοποιεῖ τὴν ἔννοια τῆς Ἐκκλησίας: «μὲ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο θεμελιώ νονται οἱ ἐκκλησίες ὁλόκληρης τῆς οἰκουμένης». Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Ὁ προσδιορισμὸς «Θεοτόκος» στὴν ἀειπάρθενο Μαρία, ἐκφράζει ὁλόκληρο τὸ Θεῖο μυστήριο τοῦ Προσώ που τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διότι χωρὶς τὴν Παναγία δὲν ὑπάρχει Θεάνθρωπος, Σωτῆρας, Ἐκκλησία, σωτηρία.
Στὸν ἄνθρωπο τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς φθορᾶς, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἔβαλε μέσα Της τὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴν θέωσή του.
Ὁλόκληρος ὁ κόσμος βρέθηκε στὰ χέρια δύο γυναικῶν, τῆς Εὔας καὶ τῆς Παρθένου Μαρίας. Ἡ Εὔα παραπλανήθηκε ἀπὸ τὸ σατανᾶ καὶ ἔφερε στὸν κόσμο τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ θάνατο. Ἡ Παρθένος Μαρία «συνεργάστηκε» μὲ τὸ Θεὸ καὶ γέννησε τὸ Θεό, ἔβαλε στὴ ζωὴ τοῦ κόσμου τὸ Θεὸ Σωτῆρα ποὺ μένει στὸν κόσμο, ὡς Ἐκκλησία, καὶ μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας, σώ ζεται ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, τὸ θάνατο, τὸ διάβολο.
Μὲ τὴν κοίμησή Της, ἡ μητέρα τῆς Ζωῆς, ἀπῆλθε στὴν ὄντως Ζωή, φέροντας τὰ βραβεῖα τῶν ἀγώ νων Της καὶ στεφανωμένη «ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη πεποικιλμένη» . Πορεύεται νὰ ἀνακηρυχθῇ Βασίλισσα ὅλης τῆς δημιουργίας, γιὰ νὰ σταθῇ στὰ δεξιὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος, εἰσερχομένη στὰ ἐνδότερα τοῦ καταπετάσματος.
Ὅταν γεννοῦσε, ἡ παρθενία Της ἔμεινε ἀπείραχτη, καὶ τώ ρα, στὴν ὥρα τῆς μετάστασης, τὸ σῶμα Της ἔχει φυλαχτεῖ ἄφθαρτο καὶ ἀνεβαίνει σὲ ὁμορφότερη καὶ θεϊκότερη ζωή, ποὺ δὲν τὴν κόβει ὁ θάνατος, ἀλλὰ κρατάει στοὺς ἀτελεύτητους αἰῶνες.
Ὅπως γέννησε ἀφθόρως τὸ Χριστό, ἔτσι καὶ τώ ρα πεθαίνει ἀφθόρως. Μετέστη στοὺς οὐρανοὺς τὸ πνεῦμα Της, δίχως τὸ σῶμα καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο τὸ σῶμα δίχως τὸ πνεῦμα, γιὰ νὰ φανερώ σῃ ὅτι μοιάζει καὶ πρὸς τὸν Υἱό Της καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώ πους.
Ὑψώ νεται στοὺς οὐρανοὺς ὁλόκληρη πρὶν ἀπὸ τὴν κοινὴ ἀνάσταση, ὅπως καὶ ἐμεῖς μετὰ τὴν ἀνάσταση, διηρημένη ὡς ἄνθρωπος ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη ὅπως ὁ Υἱός Της.
Θάβεται ἡ Παναγία ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ μετατίθεται τεθεωμένη κατὰ χάριν, ὡς μητέρα τοῦ Θεοῦ.
Ὁ οὐρανὸς ἀγάλλεται ποὺ ἔχει καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα τῆς Παναγίας, ἐνῷ ἡ γῆ γιὰ τὸν τάφο καὶ τὰ ἱερὰ ἐνδύματά Της.
Ὁλόκληρη ἡ κτίση χαίρεται γιὰ τὶς ἀόρατες ἐμφανίσεις καὶ ἐνέργειές Της, καὶ οἱ ἄνθρωποι γιὰ τὶς ἀκατάπαυστες εὐεργεσίες Της.
Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς λέει: «Τὸ Ὑπεράγιο σῶμα τῆς Θεοτόκου κατατέθηκε σὲ ἔνδοξο τάφο καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρες ἀναστήθηκε καὶ ἀνελήφθη στοὺς οὐρανούς» .
Αὐτὴν τὴν πίστη διατρανώ νει ἡ Ἐκκλησία μὲ τὴν ὑμνολογία της: «μετάρσιον εἰς οὐρανοὺς ἀνεβίβασεν, Ἰησοῦς ὁ Υἱὸς αὐτῆς, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν» .
Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος καὶ Ἀειπάρθενος Μαρία εἶναι θαῦμα καὶ μυστήριο ποὺ οὔτε οἱ ἄγγελοι δὲν μποροῦν νὰ κατανοήσουν• «ἐξέστη ἐπὶ τοῦτο ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τα πέρατα, ὅτι Θεός, ὤφθη τοῖς ἀνθρώ ποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστὴρ

σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα των οὐρανῶν• διὸ σὲ Θεοτόκε Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώ πων ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν» , γράφει ὁ ποιητὴς τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνα. Εἶναι «ἡ μετὰ Θεὸν Θεός» , ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Βέβαια, ἀλλοῦ οἱ Πατέρες ἐκφράζονται μὲ σαφήνεια, ὡς πρὸς τὴ θέση τῆς Παναγίας. Ὁ Ἅγιος Ἐπιφάνιος Κύπρου ὑπογραμμίζει: «Ἐν τιμῇ ἔστω Μαρία, ὁ δὲ Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Ἅγιον Πνεῦμα προσκυνείσθω, τὴν Μαρίαν μηδεὶς προσκυνείτω» . Ἐπίσης, ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς ἐπισημαίνει τὸν κίνδυνο παρερμηνείας ἀπόδοσης τιμῆς λατρείας στὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου ἀναφέροντας ὅτι: «Θεὸς ἐστὶ τὸ λατρευόμενον... μητέρα Θεοῦ τιμῶμεν καὶ σέβομεν... οὐ Θεὰν ταύτην φημίζοντες -ἄπαγε, τῆς ἑλληνικῆς τερθρείας τὰ τοιαῦτα μηθεύματα-, ἐπεὶ καὶ θάνατον αὐτῆς καταγγέλομεν, ἀλλὰ Θεοῦ σαρκωθέντος Θεοῦ μητέρα γινώ σκοντες» .

Γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας ἡ Θεοτόκος Μαρία εἶναι «τοῦ πεσόντος Ἀδὰμ ἡ ἀνάκλησις, (καὶ) τῶν δακρύων τῆς Εὔας ἡ λύτρωσις» . Διὰ τῆς Παναγίας παύει ἡ προαιώ νια κατάρα καὶ προσφέρεται ἡ λύτρωση ἀπὸ τὸ μισόκαλο δαίμονα. Συγκεκριμένα, ἡ Παναγία ὑπηρέτησε τὴ σωτηρία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώ πων, προσφέροντας τὸ πάναγνο σῶμα Της, ὥστε νὰ σαρκωθῇ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἐξοῦ καὶ ἡ ἀπεριόριστη εὐλάβεια πρὸς τὸ πρόσωπό Της ἐκ μέρους τῶν Χριστιανῶν. Αὐτοί, ὄχι μόνο τὴν ἐπικαλοῦνται σὲ κάθε περίσταση τῆς ζωῆς τους, ὄχι μόνο ἔχουν συνθέσει ὑπέροχους ἐκκλησιαστικοὺς ὕμνους, ὄχι μόνο ἀνήγειραν ναοὺς καὶ μοναστήρια στὸ ὄνομά Της, ἀλλὰ καὶ καθιέρωσαν πολλὲς ἑορτὲς καὶ πανηγύρεις πρὸς τιμή Της. Ἀπὸ ὅλες τὶς Θεομητορικὲς ἑορτές, δηλαδὴ τὶς ἑορτὲς πρὸς τιμὴ τῆς μητέρας τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας, ξεχωρίζει αὐτὴ τῆς Κοιμήσεως. Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ περιλαμβάνει, κατ' ἀρχὰς τὴν Κοίμηση καὶ τὴν ταφὴ τῆς Παναγίας καὶ ἔπειτα τὴν ἀνάσταση καὶ τὴ μετάστασή Της στοὺς οὐρανούς.

Σύμφωνα μὲ τὸ κοντάκιο τῆς ἑορτῆς: «τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε (τὴν Θεοτόκον), ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν μετέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον» . Μὲ πιὸ ἁπλὰ λόγια· ὁ Κύριος, ὡς ἡ πηγὴ τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, πῆρε τὴν ἀνθρώ πινη σάρκα στὴν κοιλία τῆς Θεοτόκου καὶ γεννήθηκε ἀπὸ αὐτή. Ἡ Παναγία μητέρα τοῦ Κυρίου γίνεται πλέον μητέρα τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ θάνατός Της δὲν ἦταν θάνατος, ἀλλὰ κοίμηση. Βέβαια ἡ Παναγία, καθότι ἄνθρωπος καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἀδάμ, ὑπέστη τὸ σωματικὸ θάνατο καὶ τάφηκε, ὅμως, ἡ ἁγιότητά Της καὶ ἡ κατὰ χάριν θέωσή Της εἶχαν, ὡς ἀποτέλεσμα, νὰ λάβῃ πίσω τὴ ζωὴ ἀπὸ τὸν Υἱὸ καὶ Θεό Της καὶ νὰ μετατεθῇ κοντά Του. Ἡ ἄχραντος κόρη, ποὺ στὸ πρόσωπό Της «νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι» , συνδοξάζεται πλέον στοὺς οὐρανοὺς μαζὶ μὲ τὸν Υἱό Της.

Τόσο στὴν ἱστορία τῆς χριστιανικῆς λατρείας, ὅσο καὶ στὴ θρησκευτικὴ λαϊκὴ συνείδηση, ἡ ἔννοια τῆς ἑορτῆς εἶναι στενὰ συνυφασμένη μὲ τὴν ἔννοια τῆς πανηγύρεως. Οἱ ἐγκωμιάζοντες τὴν Κοίμηση ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεὶς ἐπισημαίνουν τὴν ἔννοια τῆς πανηγύρεως, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ το θάνατο. Εἶναι, μάλιστα, χαρακτηριστικὸ ὅτι τὸ 14ο αἰώ να, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἀποκαλεῖ την ἑορτή, ὡς παγκόσμιο πανήγυρη, γεγονὸς τὸ ὁποῖο σημαίνει, ὄχι μόνο τὴν καθολικὴ ἐπικράτηση τῆς ἑορτῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀποβολὴ τοῦ ὅποιου πένθιμου χαρακτήρα.

Ἡ πανήγυρη τῆς Κοιμήσεως, εἶναι κοινὴ γιὰ τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀνθρώ πους, γιὰ τὰ ἐπίγεια καὶ τὰ οὐράνια. Ἡ ἄποψη αὐτὴ πηγάζει ἀπὸ τὶς ποικίλες διηγήσεις, στὶς ὁποῖες σαφῶς μαρτυρεῖται ἡ παρουσία των ἀγγελικῶν δυνάμεων μαζὶ μὲ τοὺς

ἀποστόλους καὶ τοὺς λοιποὺς πιστοὺς κατὰ τὴν Κοίμηση καὶ τὸν ἐνταφιασμὸ τῆς Θεοτόκου. Πηγάζει, ἐπίσης, ἀπὸ τὶς μαρτυρίες τῶν διηγήσεων περὶ συμμετοχῆς τῆς φύσεως στὸν προθανάτιο καὶ ἐπιθανάτιο θρῆνο. Ἡ πανήγυρη της Κοιμήσεως ἀποτελεῖ ἑορτὴ σεβάσμιο, πηγὴ χαρᾶς καὶ λαμπρότητας.
Γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Παναγίας πληροφορούμαστε ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀπὸ τὴν Πατερικὴ Παράδοση, ἡ ὁποία εἶναι τὸ ἴδιο ἔγκυρη πηγὴ μὲ τὴν Ἀποστολικὴ Παράδοση, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ τὴ φυσικὴ συνέχεια, βασιζόμενη στὴν Ἁγιοπνευματικὴ ἐμπειρία καὶ καθοδήγηση, καὶ ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφη διήγηση τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου περὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Μαρίας.
Ἡ μακαρία Κοίμηση τῆς Θεοτόκου ἔγινε τὸ 47 μ.Χ. σὲ ἡλικία 59 ἐτῶν ἢ σὲ ἡλικία 70 περίπου ἐτῶν, δηλαδὴ 24 χρόνια μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Κυρίου. Ὅπως ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ τὴ διακόνησε καθ' ὅλα τὰ προηγούμενα χρόνια, ἔτσι, καὶ τότε, τῆς ἔφερε τὸ μήνυμα ὅτι σὲ τρεῖς ἡμέρες ὁ Υἱός Της πρόκειται νὰ παραλάβῃ τὴν πάναγνη ψυχή Της. Μετὰ τὸ θεῖο μήνυμα, ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἀνέβηκε στὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὅπου προσευχήθηκε πρὸς τὸν Υἱὸ καὶ Θεό Της. Κατόπιν κοινοποίησε στὴν Ἐκκλησία τὸ ἀναμενόμενο γεγονὸς καὶ ἄρχισε τὶς σχετικὲς προετοιμασίες. Τὴν ἡμέρα τῆς Κοιμήσεώ ς Της ἡ Χάρη τοῦ Κυρίου, ὑπὸ μορφὴ νεφέλης, μετέφερε τοὺς Ἀποστόλους, ποὺ βρίσκονταν μακριά, στὴν οἰκία τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, στὴ Γεθσημανῆ, προκειμένου νὰ λάβουν τὴν εὐλογία Της καὶ νὰ ζήσουν τὴν μακαρία Κοίμησή Της. Ἡ Παναγία παρηγοροῦσε καὶ συμβούλευε τοὺς Ἀποστόλους καὶ προσευχόταν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἕως καὶ τὸ πρωί, ὁπότε ὁ ἴδιος ὁ Υἱός Της παρέλαβε τὸ πνεῦμα Της.
Τότε, «τὸ θεοδόχον αὐτῆς σῶμα, μετὰ ἀγγελικῆς καὶ ἀποστολικῆς ὑμνωδίας ἐκκομισθὲν καὶ κηδευθέν, ἐν σορῷ τῇ ἐν Γεθσημανῇ κατετέθη» , παρόλο ποὺ οἱ Ἰουδαῖοι παρεμπόδιζαν τὴν ἁγία τελετή. Ἀναφέρεται δὲ ὅτι κάποιος Ἰουδαῖος, ὁ Ἰεφονίας, προσπάθησε νὰ ἀνακόψῃ τὸν ἐνταφιασμό Της, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἀποκοποῦν τὰ χέρια του ἀπὸ ἀόρατη δύναμη. Εὐτυχῶς δέ, ὁ Ἰεφονίας μετανόησε καὶ ἀμέσως θεραπεύτηκε.
Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐνταφίασαν, τελικά, τὸ πανάγιο σκήνωμα τῆς Θεοτόκου καὶ παρέμειναν ἐκεῖ γιὰ τρεῖς μέρες, ἐνῶ «ἡ τῶν ἀγγέλων χοροστασία καὶ ὑμνωδία διέμεινεν ἄπαυστος. Μετὰ δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς ἀγγελικῆς ὑμνωδίας παυσαμένης, παρόντες οἱ ἀπόστολοι, ἑνὸς αυτοὶς απολειφθέντος καὶ μετὰ τὴν τρίτην ἐλθόντος καὶ τὸ θεοδόχον σῶμα προσκυνήσαι βουληθέντος, ἤνοιξαν τὴν σορόν. Καὶ τὸ μὲν σῶμα αὐτῆς τὸ πανύμνητον οὐδαμῶς ευρεὶν ἠδυνήθησαν, μόνα δὲ αὐτῆς τὰ ἐντάφια κείμενα εὑρόντες καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν ἀφάτου εὐωδίας εμφορηθέντες» , ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς στὸ Ἐγκώ μιόν του στὴν πάνσεπτη Κοίμηση τῆς Θεομήτορος.
Ὁ Ἀπόστολος ποὺ ἀπουσίαζε ἀνήμερα τῆς Κοιμήσεως ἦταν, κατὰ τὴν Παράδοση, ὁ Θωμᾶς. Ἔτσι, τὴν τρίτη ἡμέρα ἀπὸ τὴν Κοίμηση τῆς Θεοτόκου, κατὰ τὴν ὁποία ἡ Παναγία ἔμελλε νὰ μεταστῇ σωματικῶς πρὸς τὸν Υἱό Της, ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς μεταφέρθηκε ἀπὸ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴ Γεθσημανῆ, ὅπου εἶδε τὴ Θεοτόκο νὰ ἀναλαμβάνεται στοὺς οὐρανούς. Τότε, ἡ Παναγία τοῦ παρέδωσε τὴν Ἁγία Ζώ νη Της, ἡ ὁποία φυλάσσεται στὴν Ἱερὰ Μονὴ Βατοπαιδίου.
Πρῶτοι κοινωνοὶ τῆς μεγάλης καὶ παράδοξης αὐτῆς ἀλήθειας, γιὰ τὴν μετάσταση τῆς Θεοτόκου, ἔγιναν οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι.
Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς λέει ὅτι: «Ἐκείνη τὴν στιγμὴ οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι

βεβαιώ θηκαν, καὶ οἱ ἴδιοι ἄλλα καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἐκκλησία, ὅτι ἡ Πανάμωμος Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, τὴν τρίτη ἡμέρα ἀπὸ τὴν ταφή Της ἀναστήθηκε ἀπὸ τὸν Υἱὸ καὶ Θεό Της καὶ μὲ τὸ σῶμα τῆς ἀνελήφθη στὸν οὐρανό.

Ἡ ἁγιοπατερικὴ προσευχητικὴ σκέψη τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρεται μὲ ἐνθουσιασμὸ στὴν ἁγία ἀλήθεια περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ ταφέντος σώ ματος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, περὶ τῆς ἀναλήψεὼς τῆς στὸν οὐρανὸ καὶ τῆς ἐνθρονίσεὼς τῆς στὸν θρόνο τῆς ἀρρήτου θείας δόξης.

Ἔτσι, ἡ θεανθρώ πινη ζωὴ τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ προεκτείνεται πρωτίστως καὶ μὲ τὸν πληρέστερο καὶ τελειότερο τρόπο στὴν ἀναμάρτητη καὶ Ὑπεραγία Θεοτόκο καὶ ἔπειτα στὸν κάθε χριστιανὸ κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεώ ς του καὶ τῆς χριστοποιήσεώ ς του, διὰ τῶν ἱερῶν μυστηρίων καὶ τῶν ἁγίων ἀρετῶν στὸ Θεανθρώ πινο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας» .

Ἡ Παναγία ἀποτελεῖ, ἴσως, τὸ πιὸ οἰκεῖο καὶ τὸ πιὸ γλυκὸ πρόσωπο στὴν πίστη μας. Τὸ ἱερό Της πρόσωπο ἀποτελεῖ πηγὴ κατανύξεως, ἀλλὰ καὶ ἀποδέκτη ἱκεσιῶν καὶ δοξολογίας ἀπὸ μυριάδες στόματα πιστῶν. Δὲν ὑπάρχει ναὸς χωρὶς τὴν εἰκόνα Της. Δὲν ὑπάρχει εἰκονοστάσι χωρὶς τὴ μορφή Της. Δὲν ὑπάρχει ἀκολουθία χωρὶς τὸ ὄνομά Της. Δὲν ὑπάρχει πόνος χωρὶς τὴν ἐπίκλησή Της. Δὲν ὑπάρχει ἱκεσία πρὸς τὸν Υἱό Της χωρὶς τὴ μεσιτεία Της.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει διαφυλάξει γιὰ ἐκείνην τοὺς ποιητικότερους τῶν λόγων Της. Τὶς θερμότερες τῶν προσευχῶν Της. Τὶς πιὸ οἰκεῖες ἐπικλήσεις τῶν δεήσεώ ν Της. Ἀλλὰ καὶ ὁ κάθε πιστός, ποὺ μὲ ζῆλο, θέρμη καρδίας καὶ βαθιὰ ἐπιθυμία ζητεῖ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὸν Κύριο, προσεύχεται καὶ ζεῖ μὲ ἔντονο καὶ παράδοξο τρόπο τὴν παρουσία Της, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀντλεῖ τὴν βεβαιότητα τῆς ἐνισχύσεως τῶν προσευχῶν καὶ τῆς μεσιτείας, ποὺ εἶναι στηριγμένη στὴ μητρική Της παρρησία.

Σήμερα, ὁλόκληρη ἡ Πατρίδα μας, κλίνει εὐλαβικὰ τὸ γόνυ πρὸς στὸ σεπτὸ πρόσωπό Της. Οἱ δωρεές Της πρὸς ἐμᾶς, εἶναι ἀπροσμέτρητες. Πάνω ἀπὸ τὸ Σταυρό Του ὁ Κύριος, συμπληρώ νοντας τὴ διαθήκη τῆς ἀγάπης γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ δείχνοντας στὸν ἀγαπημένο μαθητή Του Ἰωάννη τὴν Παναγία τοῦ εἶπε: «Ἰδοὺ ἡ μήτηρ σου» . Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ Θεοτόκος ἔγινε μητέρα τοῦ Ἰωάννη ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώ πων. Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ ἁγιορείτης μᾶς λέει ὅτι, ὅπως ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθε στὸν κόσμο διὰ τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ ἀνέβουν στὸν οὐρανὸ διὰ μέσου αὐτῆς.

Σήμερα, τὴν μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα τῆς ἐνδόξου κοιμήσεώ ς Της, ἂς Τῆς ἀπευθύνουμε τὴν προσευχὴ καὶ τὴν παράκλησή μας: «Παρθένε, Δέσποινα Θεοτόκε, σὲ ἐσένα ἀναθέτω ὅλη τὴν ἐλπίδα μου καὶ σ' ἐσένα, τὴν ὑψηλότερη ἀπὸ ὅλες τὶς οὐράνιες ἀγγελικὲς Δυνάμεις, ἔχω τὴν ἐμπιστοσύνη μου. Φρούρησέ με τὴ θεία χάρη σου. Κυβέρνησε τὴ ζωή μου καὶ ὁδήγησέ με στὸ ἅγιο θέλημα τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ μας. Δώ ρισέ μου τὴ συγχώ ρηση τῶν ἁμαρτιῶν μου. Γίνε γιὰ μένα καταφύγιο, προστασία καὶ βοήθεια καὶ ὁδηγός, ποὺ μὲ μεταφέρει στὴν αἰώ νια ζωή. Τὴ φοβερὴ μάλιστα ὥρα τοῦ θανάτου μου, Δέσποινά μου, μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃς, ἄλλα σπεῦσε νὰ μὲ βοηθήσῃς, καὶ ἅρπαξέ με καὶ σῶσε μὲ ἀπὸ τὴν πικρὴ ἐξουσία τῶν δαιμόνων• διότι ἔχεις στὴ θέλησή σου τὴ δυνατότητα, ὡς ἀληθινὴ Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρία ὅλων» . Ἀμήν!